

Band

Pingel 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 533, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 8, Stan Getz deel 8 en voorlaatst. Oktober 1957 maakte Norman Granz met zijn Jazz at the Philharmonic een Amerikaanse tournee, opnamen uit twee concerten verschenen op zijn merk Verve. Het sextet Jay Jay Johnson-trombone, Stan Getz-tenorsaxofoon, Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Connie Kay-drums, werd 11 oktober in het Chicago Civic Opera House stereo opgenomen, 25 oktober in het Shrine Auditorium, Los Angeles, mono. Uit beide concerten één stuk, met daar tussenin iets anders van de 22ste. Het ensemblespel van de blazers in dit eerste stuk heeft aan begin en slot zich duidelijk laten beïnvloeden door het Gerry Mulligan Quartet van een viertal jaren eerder. Van Richard Rodgers "My funny Valentine".

CD

Stan Getz & Jay Jay Johnson: My funny Valentine (Rodgers, Hart)
2 - inf. in appl. 8:08 uitf. in appl - Verve 831 272-2

"My funny Valentine" in ^{live}stree op een Verve-CD, gespeeld op 11 oktober 1957 in het Chicago Opera House. Voor dat merk Verve nam Norman Granz baritonsaxofonist Gerry Mulligan ^{in serie} op met bij iedere session een andere saxofonist naast Mulligan, zoals tenorist Ben Webster en altist Paul Desmond. 22 oktober in Los Angeles was de beurt aan tenorsaxofonist Stan Getz. In de ritmesectie Lou Levy-piano, Ray Brown-bas, Stan Levey-drums. Dit is van Sammy Fain "That old feeling".

plaat

Gerry Mulligan meets Stan Getz: That old feeling (Fain, Brown)
1/4 - 5:55 - Verve VE-2-2537

"That old feeling" - Stan Getz-tenorsaxofoon, Gerry Mulligan-baritonsaxofoon. Mulligan had jaren daarvoor in de band van Gene Krupa tenor gespeeld, bij deze session deed hij het opnieuw, in drie stukken, hij gebruikte de tenor van Getz. Want die ruilde zijn instrument voor de bariton van Mulligan. O.a. in dit Cole Porter-stuk "Too close for comfort".

zelfde

Gerry Mulligan meets Stan Getz: Too close for comfort (Cole Porter)
2/1 - 6:54 - idem

"Too close for comfort" met Gerry Mulligan op tenor- en Stan Getz baritonsaxofoon. Voor Verve in Los Angeles, 22 oktober 1957. [REDACTED]
Lou Levy-piano, Ray Brown-bas, Stan Levey-drums.

Tenslotte nu een opname uit het tweede concert dat Granz bij de Jazz at the Philharmonic-concerten opnam van het Jay Jay Johnson-Stan Getz sextet: deze mono in het Shrine Auditorium, Los Angeles op 25 oktober. Ook weer een Richard Rodgers-stuk: "It never entered my mind", dat solo met de ritmesectie gespeeld werd door Stan Getz.

CD

Stan Getz: It never entered my mind (Rodgers, Hart)
9 - inf in appl. 3:53 uitf. in appl. - Verve 831 272-2

"It never entered my mind", Stan Getz-tenorsaxofoon in het Shrine Auditorium, Los Angeles, 25 oktober 1957, voor Verve, met Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Connie Kay-drums. Dat zelfs top-musici als Getz hun instrument soms wat verwaarlozen bleek uit het tikken van 't mechaniek op zijn saxofoon.

Top-musicus dus. Getz kon in die tijd alles wat hij wilde. Hij beheerste een pure, ^{reer, swingende} jazz-aanpak, zijn expressiemiddelen rijkten van een ferm geluid in de laagte, tot heel licht in de hoogste registers. Met toon-kleuring kon hij uit de weg als vrijwel geen ander. Hij gebruikte een uiterst verfijnde ritmiek, en er is de melodisch-harmonische creativiteit. U hoort er voor het laatst van in de volgende aflevering, met vibrafonist Cal Tjader en trompettist Chet Baker. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 533, MdR.

NA 207 548

0 0 0 0 0

29:09

Mont. 02.04.91